

Maria Zeylandowa, Wanda Tetzlaff

Łasew, pow. Pleszew

Informator Archeologiczny : badania 5, 140-141

1971

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

po zburzonych barakach mieszkalnych dawnego osiedla robotniczego? Górną część warstwy była zniszczona przez konstrukcje barakowe.

Narysy skupisk wystąpiły na głębokości 60-70 cm. Warstwa kulturowa zawierała dużą ilość materiału ceramicznego i kości zwierzęcych. Pomiędzy materiałem ceramicznym i kostnym, w warstwie kulturowej i skupiskach znaleziono: 2 brązowe szpile /IV okres brązu/ i masyk do wędki również wykonany z brązu.

Najwięcej zabytków pochodziło z okresu wpływów rzymskich, następnie z okresu lateńskiego - najmniej zabytków było z neolitu.

Przebadano 2,5 ara. Odkryte 15 obiektów archeologicznych. Można je interpretować jako jamy typu zasobowego, względnie odpadowe. Układ odkrytych 8 jam postępowych pozwala na wysunięcie hipotezy o obecności śladów budowli o konstrukcji słupowej. Na podstawie obserwacji poczynionych w terenie, dwie jamy można zaliczyć do okresu kultury łużyckiej. Duża jama o średnicy 2,60 x 1,90 cm - głębokości 360 cm była /tak wskazują narysy profilu i wypełniaka/ prawdopodobnie obiektem pochodzącym z dwóch okresów archeologicznych - do głębokości 160 cm sięgała jama z okresu wpływów rzymskich, która wtopiona została w jamę z okresu neolitu. Reszta jam pochodziła z okresu lateńskiego i okresu wpływów rzymskich.

LASEW, pow. Pleszew

Muzeum Archeologiczne w Poznaniu

Badania prowadziła mgr Maria Zeylandowa i mgr Wanda Tetzlaff. Finansował WKE w Poznaniu. Pierwszy sezon badań. Osada z okresu wpływów rzymskich.

Stanowisko leży na niewielkim wzniesieniu nad małym strumykiem. W profilu piśnicy zaobserwowano narysy paru jam o bardzo ciemnym zabarwieniu. Prace ratunkowe rozpoczęte na skraju piśnicy, odsłaniając częściowe zniszczone obiekty, następnie przesunięte się w głąb pola. W wyniku badań odkryte części osady produkcyjnej. W części produkcyjnej odsłonięte 11 mierzonych usytuowanych w dwóch rzędach. Za nimi następowała kilkumetrowa przerwa, po której najprawdopodobniej należały się spodziewać dalszych rzędów mierzonych. Czy występowały one tylko w dwuszerogach czy też rzędów było więcej czeka dalsze badania.

Kilkadziesiąt metrów na wschód od części produkcyjnej osady odkryto jej część mieszkalną. Odsłonięte dwie chaty o wymiarach 4,5 m x 5 m /długość niepełna, gdyż chata częściowo zniszczona/. Wypełniaka chat stanowiła brunatna ziemia z dużą ilością skorup, kości zwierzęcych, polipy i innych przedmiotów /narszędzia żelazne, przędzlik, ciężarek tkacki/.

W czasie badań nie odkryto żużli żelaznych, prawdopodobnie jest więc, że osada nastawiona była wyłącznie na wytwarzanie węgla drzewnego. Osada pochodzi z okresu wpływów rzymskich. Wstępna analiza materiału pozwala datować stanowisko na młodszą fazę tego okresu.

IAFY, pow. Bochnia
Stanowisko I

Muzeum Żup Krakowskich w Wieliczce

Badania prowadził mgr Kazimierz Boguła, Finansowe Muzeum Żup Krakowskich Wieliczka.
Pierwszy sezon badań. Osada z późnego okresu wpływów rzymskich.

Stanowisko leży w obrębie tzw. Pogórza Wielkiego, na niewysokim wzniesieniu, którego stoki spadają na północ i zachód w kierunku przedeliny Wisły. Przebadane tereny o powierzchni 146 m². W dziewięciu wykopach, rozmieszczonych na obszarze obejmującym blisko 3 ha, jedynie w dwóch odkryte warstwę kulturową, o grubości 25 - 30 cm oraz 1 jamę i 8 śladów po słupach.

Do ciekawych zabytków należą, oszczędnie zachowane górne partie naczyń miedzianych z krusz, fragmentaryczne uchłapy, pochodzące z garnków o osowatym profilu oraz szerek dwustokowatych barwy szarej i siwej, wykonanych na kole garncarskim, o także silnie skorodowaną sprzążką żelazną o płaskim przekroju ranki.

Badania ujawniły istnienie osady, której mieszkańcy - obok wykonywania tradycyjnych zajęć domowych - trudnili się prawdopodobnie wytopem żelaza. Przepuszczenie to potwierdza fakt znalezienia w warstwie kulturowej paru kęsów żelaznych i żużli oraz pełopy o kształtowanej powierzchni, jaką spotyka się wewnątrz pieców dymarkowych.

Na podstawie uzyskanych materiałów, osadę tę datować można przewidywalnie na III-IV w. n.e.

ŁĘCZONICE, pow. Bawa Mławiecka
Stanowisko I

Państwowe Muzeum Archeologiczne
w Warszawie

Badania prowadziła dr Teresa Liana oraz dr Teresa Dąbrowska i mgr Magdalena Miączyńska. Finansowało PMA w Warszawie.
Trzeci sezon badań. Osada z późnego okresu rzymskiego, koniec II-IV w. n.e.

Badania były prowadzone w sąsiedztwie terenu przebadanego w roku ubiegłym. Przekopane 6,5 ara. Odkryte 20 jam, na ogół płytkich